

BEZ LÁSKY

„Nikdy se mi nelíbil,“ pronesla jsem v autě, když jsme zastavili před domem Pip a já vypnula motor. Pip seděla vedle mě, Jason byl vzadu. „Sedm let a já si celou dobu něco nalhávala.“

Jejich mlčení mi přišlo podezřelé. Jako by nevěděli, co říct. Měla jsem zvrácenou chuť zakřičet, že je to jejich vina. Hlavně Pip. To ona mě do tohohle uvrtila. Celých sedm let si ze mě kvůli Tommymu utahovala.

Ne, to není fér. Nemůže za to.

„Je to moje vina,“ hlesla jsem.

„Já to *nechápu*,“ prohlásila Pip a divoce zamávala rukama. Ještě pořád byla trochu opilá. „Vždyť... vždyť se ti líbil od šestý třídy.“ Její hlas postupně slábl. „Tohle byla tvoje... tvoje *velká šance*.“

Rozchechtala jsem se.

Je zajímavé, jak dlouho člověk dokáže sám sebe vodit za nos. Sebe i ostatní.

Dveře domu se otevřely a z nich se vynořili rodiče Pip oděni ve sladěných županech. Manuel a Carolina Quintanaovi byli další z těch dokonale zamilovaných párů s neuvěřitelným příběhem o tom, jak se dali dohromady. Carolina vyrostla v kolumbijském Popayánu a s Manuelem, původem z Londýna, se setkala, když sedmnáctiletý Manuel vyrazil do Popayánu za svou umírající ba-

bičkou. Carolina bydlela hned vedle, slovo dalo slovo a bylo. I takové příběhy existují.

„Nikdy v životě jsem se do nikoho nezabouchla,“ řekla jsem. Všechno mi začínalo docházet. Nikdy jsem se do nikoho nezabouchla. Do kluka, do holky, do nikoho, koho jsem kdy potkala. Co to ale znamená? Znamená to vůbec něco? Nebo jen dělám něco špatně? Je se mnou něco špatně? „Věřili byste tomu?“

Další pauza. „No, to je v poho,“ pronesla konečně Pip. „V poho, kámo. Určitě jednou někoho...“

„Neříkej to,“ přerušila jsem ji. „Prosím, neříkej to.“

A tak nic neřekla.

„Víte, ta představa – *představa*, že s někým jsem, je fajn. Představa, že se mi Tommy líbí a že se s ním líbám u táboráku po maturitáku a pak mi zůstane hezká vzpomínka. To všechno je moc fajn. Chtěla jsem to.“ Uvědomila jsem si, že křečovitě svírám volant. „Jenže z reality se mi zvedá kufr.“

Ticho. Dokonce ani Pip, které alkohol pokaždé rozvázal jazyk, nic neřekla. Ani moji nejlepší kamarádi mě nedokázali nijak utěšit.

„No... Tohle byl super večer, co?“ zamumlala Pip a začala se soukat ven z auta. Nechala otevřené dveře a dramaticky na mě ukázala prstem. V brýlových sklech se jí přitom odrazela světla pouličních lamp. „Ty. Výborná. Ohromující. A ty...“ Dloubla Jasona, který se mezitím přesunul na sedadlo spolujezdce, do hrudníku. „... Fantazie. Vážně fantastická práce.“

„Napij se vody,“ opáčil Jason a poplácal ji po hlavě.

Sledovali jsme, jak kráčí ke dveřím, kde ji její máma lehce sjela za to, že se opila. Její táta nám zamával, my zamávali zpátky, pak jsem nastartovala auto a jeli jsme pryč. Mohla to být výborná noc. Vlastně to mohla být nejlepší noc mého života, kdybych byla do Tommyho doopravdy zabouchnutá.

Další zastávka byl Jason. Bydlel v domě, který postavili jeho tátové, oba architekti. Rob a Mitch se seznámili na univerzitě –